

Серед невизначеності та багатьох випробувань, з якими ми стикаємося у житті, Бог вимагає від нас робити все якнайкраще, діяти самостійно, а не бути під впливом (див. 2 Нефій 2:26) і довіряти Йому. Ми можемо не бачити ангелів, не чути небесних голосів або не отримувати могутніх духовних вражень. Часто ми можемо просуватися вперед з надією і молитвою, але не маючи цілковитої впевненості, що ми діємо згідно з волею Бога. Проте, шануючи наші завіти і дотримуючись заповідей, завжди прагнучи постійно чинити добро і ставати кращими, ми можемо йти з впевненістю в тому, що Бог скеровуватиме наш поступ. І ми можемо з впевненістю говорити, що Бог сповнить натхненням наші слова. Частково в цьому і полягає значення вірша з Писань, в якому сказано: “Тоді зміцніє твоя впевненість у присутності Бога” (УЗ 121:45).

Коли ви належним чином шукаєте і застосовуєте дух одкровення, я обіцяю, що ви будете “простувати в світлі Господньому” (Ісая 2:5; 2 Нефій 12:5). Іноді дух одкровення діятиме миттєво і сильно, в інші часи—ледь відчутно і поступово, і часто настільки лагідно, що ви можете свідомо навіть не розпізнати його. Але незалежно від того, у який спосіб це благословення було отримане, світло, яке воно несе, осяватиме і збільшуватиме вашу душу, провітлюватиме ваше розуміння (див. Алма 5:7; 32:28), скеровуватиме і захищатиме вас і вашу сім’ю.

Я проголошую своє апостольське свідчення про те, що Батько і Син живі. Дух одкровення—реальний. Він може діяти і дійсно діє у нашому особистому житті та в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я свідчу про ці істини у священне ім’я Господа Ісуса Христа, амінь. ■

Президент Томас С. Монсон

СВЯТИЙ ХРАМ— МАЯК СВІТОВІ

Найважливішими й вінцевими благословеннями членства в Церкві є ті благословення, які ми отримуємо в храмах Бога.

Мої дорогі брати і сестри! Я шлю вам свою любов і привітання й молюся, щоб Небесний Батько скеровував мої думки й надихав мої слова під час цієї промови.

Спочатку я хотів би додати кілька слів до чудових виступів, які ми сьогодні почули від сестри Олред і єпископа Бертона та інших промовців стосовно програми благополуччя. Як було сказано, цій даній через натхнення програмі, яка благословила життя такої великої кількості людей, у цьому році виповнюється 75 років. Я мав привілей особисто знати декого з піонерів цієї величної справи—людей великого співчуття і прозорливості.

Як зазначили єпископ Бертон і сестра Олред та інші, на єпископа приходу покладено відповідальність піклуватися про тих нужденних, які живуть у межах його приходу. Таким був мій привілей, коли я, будучи дуже молодим єпископом, керував приходом, що нараховував 1080 членів Церкви, 84 з яких були вдовами. Було багато людей, які потребували допомоги. Я відчував

глибоку вдячність за церковну програму благополуччя і за підтримку Товариства допомоги й кворумів священства.

Я заявляю, що програму благополуччя Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів було дано через натхнення від Всемогутнього Бога.

Брати і сестри, три роки тому на весняній конференції мене було підтримано як Президента Церкви. Звичайно ж, ці роки були напруженими, сповненими великою кількістю випробувань, але й незчисленними благословеннями. Можливість освячувати і переосвячувати храми була серед найприємніших і найсвященніших з тих благословень. І саме про храм я хочу сьогодні поговорити.

Під час жовтневої генеральної конференції 1902 року Президент Церкви Джозеф Ф. Сміт у вступному слові висловив надію, що одного дня “наші храми буде зведено у різних частинах [світу]—там, де вони потрібні людям”¹.

Під час перших 150 років після організації Церкви, з 1830 по 1980, було побудовано 21 храм,

включаючи храми у Кертленді, шт. Огайо, і Наву, шт. Іллінойс. На противагу цьому впродовж 30 років, починаючи з 1980 року було збудовано й освячено 115 храмів. Разом з трьома новими храмами, про які було оголошено вчора, ще 26 храмів знаходяться на стадії будівництва чи підготовки до будівництва. І ця кількість буде зростати.

Мета, про яку мріяв Президент Джозеф Ф. Сміт у 1902 році, стає реальністю. Ми бажаємо якомога більше наблизити храми до членів Церкви.

Один з храмів, який зараз знаходиться на стадії будівництва—це храм у Манаусі, Бразилія. Багато років тому я читав про групу з понад ста членів Церкви, які виїхали з Манауса, що знаходиться в серці амазонських джунглів, і вирушили до найближчого храму, розташованого в Сан-Паулу, Бразилія, майже за 4000 кілометрів від Манауса. Ті вірні святі пливли кораблем чотири дні по ріці Амазонці та її притоках. Коли подорож водою закінчилася, вони сіли в автобуси, і їхали ще три дні по вибоїстих дорогах, маючи мало їжі й не маючи зручних умов для сну. Через сім днів і сім ночей вони приїхали в храм Сан-Паулу, де було виконано обряди, вічні за своєю природою. Звичайно ж, їхня дорога назад була такою ж важкою. Однак вони отримали храмові обряди й благословення. І хоча їхні гаманці були порожні, самі вони були сповнені духом храму і вдячністю за отримані благословення². Тепер, через багато років потому, наші члени Церкви в Манаусі радіють, спостерігаючи, як їхній храм набирає обрисів на березі Ріо-Негро. Храми приносять радість нашим вірним членам Церкви, де б їх не було побудовано.

Мое серце ніколи не перестануть зворушувати розповіді про жертви, на які йдуть люди заради отримання благословень, що можна знайти лише в храмах Бога. Вони допомагають мені оновити своє почуття вдячності за храми.

Хочу розповісти вам про Тіхі й Тараїну Моу Там та їхніх десятиох дітей. Уся сім'я крім однієї дочки приєдналася до Церкви на початку 1960-х років, коли місіонери приїхали на їхній острів, що знаходиться приблизно за 160 км на південь від Таїті. Невдовзі вони відчули бажання отримати благословення вічної сім'ї, яка запечатана у храмі.

На той час найближчий храм до сім'ї Моу Там знаходився у Гамільтоні, Нова Зеландія, за 4000 кілометрів на південний захід, і туди можна було дістатися тільки купивши дорогі квитки на літак. Велика сім'я Моу Там, яка ледве забезпечувала собі скромне прожиття, працюючи на маленькій плантації,

не мала грошей на літак, і не було ніякої можливості знайти роботу на їхньому тихоокеанському острові. Тому брат Моу Там і його син Джерард прийняли важке рішення поїхати за 4800 км на роботу до Нової Каледонії, де вже працював один із синів.

Трое чоловіків із сім'ї Моу Там працювали чотири роки. За весь цей час брат Моу Там лише один раз сам приїхав додому на весілля своєї дочки.

Через чотири роки брат Моу Там і його сини заощадили достатньо грошей, щоб повезти сім'ю до Новозеландського храму. Туди поїхали всі члени сім'ї, крім однієї дочки, яка чекала дитину. Вони запечаталися на час і на вічність. То була незабутня й радісна подія.

Брат Моу Там повернувся з храму відразу ж до Нової Каледонії, де він працював ще два роки, аби сплатити за проїзд тієї дочки, яка не була з ними у храмі. Вона була у

шлюбі й поїхала разом з чоловіком та дитиною.

У похилому віці брат і сестра Моу Там захотіли служити у храмі. На той час було збудовано і освячено храм в Папеете на Таїті, і вони відслужили в ньому чотири місії³.

Мої брати і сестри, храми це не просто камінь і будівельний розчин. Вони будуються вірою й постом. Вони будуються випробуваннями і свідченнями. Вони освячуються жертвою і служінням.

Перший храм, який було освячено в цьому розподілі, був храм у Кертленді, шт. Огайо. У той час святі були дуже бідні, і все ж Бог наказав будувати храм, тому вони його збудували. Ось що писав старійшина Гебер Ч. Кімбол про той час: “Лише Господь знає, через яку бідність, бідноту й нещастя нам довелося пройти, щоб збудувати його”⁴. А потім, після того як будівництво з такими зусиллями було завершено, святі були змушені залишити Огайо і свій улюблений храм. Згодом вони знайшли прихисток—хоча і тимчасовий—на березі ріки Міссурі в штаті Іллінойс. Вони назвали своє поселення Наву. Знову маючи бажання віддати все, що вони мали, сповнені віри святі звели ще один храм своєму Богові. Однак переслідування були шаленими, і ледве храм у Наву було

побудовано, як святих знову змусили залишити свої домівки й шукати прилисток у пустині.

Знову довелося долати труднощі та йти на жертви, коли упродовж 40 років вони зводили Солт-Лейкський храм, що зараз велично стоїть за один квартал в південному напрямку від нас з вами, хто зібрався сьогодні в Конференц-центрі.

Побудова і відвідування храму завжди вимагали певних жертв. Важко злічити тих, хто трудився й долав труднощі, аби здобути для себе і для своїх сімей благословення, що можна знайти у храмах Бога.

Чому так багато людей готові віддавати так багато заради отримання храмових благословень? Ті, хто розуміє вічні благословення, які приносить храм, знають, що немає надто великої жертви, надто великої ціни, надто важкої боротьби заради отримання тих благословень. Шлях не буває надто довгим, перепон не буває надто багато, незручності не здаються надто нестерпними. Святі розуміють, що спасительні обряди, які отримують у храмі і які дають нам можливість одного дня повернутися до Небесного Батька, маючи вічні сімейні стосунки, й бути обдарованими благословеннями й силою згори, варті будь-яких жертв і будь-яких зусиль.

Сьогодні більшості з нас не доводиться долати великі труднощі, щоб дістатися храму. Вісімдесят відсотків членів Церкви зараз живуть від храму не далі, як за 320 кілометрів, а для багатьох з нас відстань набагато коротша.

Якщо ви вже побували у храмі й живете відносно недалеко від нього, то ваша жертва полягатиме в тому, щоб приділити час у своєму напруженому житті для регулярного відвідування храму. Є багато роботи, яку ми можемо виконувати у наших храмах для тих, хто вже пішов за завису. Виконуючи для них роботу, ми будемо знати, що здійснили для них те, що вони не можуть зробити для себе. Президент Джозеф Ф. Сміт зробив важливу заяву, сказавши: “Завдяки нашій роботі заради них кайдани неволі впадуть з них і темрява навколо них розсіється, щоб світло засяяло над ними, щоб у духовному світі вони почули, що їхні діти в цьому світі виконали за них роботу, щоб вони разом з вами раділи виконанню цих обов’язків”⁵.

Мої брати і сестри, це наша робота.

У моїй сім'ї найсвятішими і найнезабутнішими стали ті події, коли ми збиралися разом у храмі заради виконання обряду запечаткування для наших померлих родичів.

Якщо ви ще не були у храмі або якщо ви вже були, але зараз не відповідаєте вимогам для отримання рекомендації, тоді ваша найважливіша мета, над якою ви маєте працювати,—це стати гідними відвідування храму. Можливо, вам доведеться піти на жертви й привести своє життя у відповідність вимогам, необхідним для отримання рекомендації. Можливо, вам доведеться відмовитися від давніх звичок, через які ви не були гідні. Можливо, вам потрібна віра й самодисципліна, необхідні для сплати десятини. Що б там не було, станьте гідними того, щоб увійти до храму Божого. Обов'язково отримайте храмову рекомендацію і ставтеся до неї як до цінного надбання, бо такою вона і є.

Поки ви не увійдете до Господнього дому й не отримаєте всіх благословень, які чекають там на вас, ви не отримаєте всього, що Церква вам пропонує. Найважливішими й вінцевими благословеннями членства в Церкві є ті благословення, які ми отримуємо в храмах Бога.

Ви, мої юні друзі, хто зараз перебуває в підлітковому віці, завжди тримайте храм у полі вашого зору. Не робіть нічого такого, що завадить вам увійти в його двері та скуштувати священні й вічні благословення, які чекають на вас там. Я хвалю тих з вас, хто вже ходить до храму регулярно й виконує хрищення за померлих, встаючи рано-вранці, щоб взяти участь у цих хрищеннях перед школою. Я не уявляю кращого початку дня.

З вами, батьки малих діток, я хочу поділитися мудрою порадою, даною Президентом Спенсером В. Кімболом. Він сказав: “Як було б добре, якби ...батьки у кожній спальні свого будинку помістили зображення храму, аби [їхні діти] з грудного віку, могли дивитися на це зображення кожного дня, [поки воно не стане частиною [їхнього] життя. Досягнувши того віку, коли [їм] доведеться приймати важливе рішення [щодо того, чи йти їм до храму], це рішення вже буде прийнято”⁶.

Наші діти співають у Початковому товаристві:

*Люблю на храм дивитись,
Колись туди ввійду.
І там з Небесним Батьком
Завіти укладу*⁷.

Я благаю вас навчати дітей про важливість храму.

Світ, у якому ми живемо, може бути напруженим і важким. Нас часто оточує те, що тягне вниз. Але якщо ми з вами ходимо в дім Бога, якщо ми пам'ятаємо про завіти, які там укладаємо, у нас буде більше сил зносити будь-яке випробування і долати будь-яку спокусу. Це—священне місце, де ми знаходимо спокій. Там ми оновлюємося й зміцнюємося.

А зараз, брати і сестри, на закінчення я хочу сказати про ще один храм. У недалекому майбутньому, коли нові храми з'являтимуться по всьому світу, один з них буде зведено у місті, яке було засновано 2500 років тому. Я кажу про храм, який зараз споруджується в Римі, Італія.

Кожен храм є домом Бога. Він виконує однакові функції, в ньому ми отримуємо однакові благословення й обряди. Але унікальним є те, що Римський храм будується в одному з найісторичніших місць світу, в місті, де стародавні апостоли Петро і Павло проповідували евангелію Христа і де кожен з них прийняв мученицьку смерть.

У жовтні минулого року, коли ми зібралися в чудовій місцевості на північному сході Рима, я мав нагоду виголосити молитву освячення перед проведенням служби, присвяченій початку будівництва. Я відчув натхнення запросити сенатора Італії, Лучіо Малана, та заступника мера Рима, Джузеппе Чарді, першими встромити в землю лопати. Кожен з них сприяв отриманню дозволу на будівництво храму в їхньому місті.

День був похмурих, але теплим, і хоча обіцяли дощ, однак впало не більше двох крапель. Коли чудовий хор співав італійською мовою прекрасні рядки гімну “Дух Божий”, всім

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

здавалося, що небеса об'єдналися із землею в славетному гімні слави і подяки Всемогутньому Богові. Важко було стримати сльози.

У майбутньому вірні члени Церкви в цьому “вічному місті” будуть отримувати вічні за своєю природою обряди у святому домі Бога.

Я висловлюю свою безмежну вдячність Небесному Батькові за храм, який зараз будується в Римі, й за всі наші храми, де б вони не були. Кожен з них стоїть як маяк світові, як вияв нашого свідчення про те, що Бог, наш Вічний Батько, живий, що Він бажає благословити нас і дійсно благословляє Своїх синів та дочок в усіх поколіннях. Кожен з наших храмів є виявом нашого свідчення про те, що життя після смерті є реальним і так само певним, як і наше життя тут, на землі. Я свідчу про це.

Мої дорогі брати і сестри! Ідімо на будь-які жертви, необхідні для відвідування храму і маймо дух храму в своїх серцях і домівках. Ідімо слідами нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа, який приніс найбільшу жертву за нас, щоб ми мали вічне життя і піднесення у царстві нашого Небесного Батька. Я щиро молюся і кажу все це в ім'я нашого Спасителя, Господа Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. Див. Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, “From Amazon Basin to Temple,” *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. Див. С. Jay Larson, “Temple Moments: Impossible Desire,” *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1998), с. 244.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Дженіс Кепп Перрі, “Люблю на храм дивитись”, *Збірник дитячих пісень*, с. 99.

Вічні благословення шлюбу

З плином нашого життя храмове запечаткування набуває для нас все більшого значення. Воно допомагатиме вам навіть більше зблизитися одне з одним і знаходити більше радості і задоволення в земному житті.

На мою думку, це прекрасне послання, передане через спів хору, показує, як нам жити, щоб бути схожим на Христа.

16 липня 1953 року ми з моєю любовою Дженін стали як молода пара на коліна біля олтаря в храмі Ментай, Юта. Президент Льюїс Р. Андерсон використав владу запечаткування й оголосив нас чоловіком і дружиною, одруженими на час і всю вічність. У мене немає слів, щоб описати той мир і спокій, які прийшли від запевнення, що якщо я буду й далі жити гідно, то зможу вічно бути з моєю любовою Дженін і нашими дітьми завдяки священному обряду, виконаному належною владою священства в домі Господа.

Наші семеро дітей поєднані з нами завдяки священним храмовим обрядам. Моя люба дружина Дженін та двоє наших дітей уже за завісою. Вони могутньо спонукують кожного з решти нашої сім'ї жити так, щоб разом ми отримали

всі вічні благословення, обіцяні в храмі.

Шлюб і сім'я—ось ті два основні стовпи, що підтримують план щастя, даний нам Небесним Батьком. Їхнє надзвичайно велике значення підтверджується тим, що Сатана невпинно намагається розколоти сім'ю і принизити значення храмових обрядів, якими сім'я об'єднується разом на вічність. З плином нашого життя храмове запечаткування набуває для нас все більшого значення. Воно допомагатиме вам навіть більше зблизитися одне з одним і знаходити більше радості і задоволення в земному житті.

Одного разу я отримав важливий урок від своєї дружини. Моя професія вимагала, щоб я багато подорожував. Якось я перебував у від'їзді майже два тижні і повернувся додому в суботу вранці. Через чотири години мені потрібно було бути на ще одних зборах. Я звернув увагу, що наша невелика пральна машина